

De schat van een wijze vrouw

De nacht was donker en de nacht was laat,
en de rovers kwamen haar beroven.

Ze hadden de sleutel dankzij verraad,
de rovers die haar kwamen beroven.

Ze hadden de sleutel dankzij verraad,
Grepden de kroon, de staf en het brokaat,
haar kist met zilver en gouden dukaat
De rovers die haar kwamen beroven.

‘Maar van wàt hebben ze mij dan beroofd?’,
riep zij luid lachend toen ze wakker werd.

‘Ha! Geheime kluis, terwijl ik sliep als verdoofd
toen de rovers mij kwamen beroven.’

‘Of wou je soms zeggen dat je mij niet gelooft?’

‘Niet te roven zijn de mooie dromen in mijn hoofd,
en met al het andere ben ik toch niet verloofd,
daarvan mogen de rovers me gerust beroven.’

James Riley, Merrill Fourth Reader (1929)